

Voltooid leven
Unchain my heart

Voltooid leven

Unchain my heart

Peter Piket

Teksten, tekeningen en foto voorkant: Peter Piket
Samenstelling, lay-out en foto achterkant: Renée van Rongen
ISBN: 9789463988742
februari 2020

Jeugdherinneringen

Als kind van ongeveer negen maanden kwam ik bij een bombardement in de buurt onder wat hout en glas te liggen. Ik had in mijn wiegje voor de open deuren gelegen. Mijn moeder was bij het luchtalarm met mijn broertje de kelder ingevlucht. Weer bovengekomen bleek ik ongeschonden, maar ik huilde niet.

Met lopen begon ik drie maanden later dan gebruikelijk.

Mijn leven is gebouwd op verbijstering en daarom kan ik het niet winnen voor mijn genezing.

Mijn moeder had een groot schuldgevoel over dit gebeuren.

***

Mijn moeder heeft de eerste 18 jaar van haar leven in Nederlands-Indië gewoond en ging toen veel naar de sociëteit voor feestjes voor blanken. Op een van die feestjes moest men de titel van een boek uitbeelden en de anderen moesten raden. Mijn moeder had een steentje aan een touwtje, over haar schouder, op haar rug hangen. De titel was "Winden waaien om de rotsen".

Zij was 18 jaar toen ze naar Nederland kwam om te gaan studeren. Net als een vriendin van haar die uit een groot katholiek gezin in Brabant kwam, dacht zij dat je door zoenen zwanger kon worden.

In die tijd was het seksuele onderricht bij de meeste ouders nogal gebrekkig. zo vertelde Joop, de 18^e van de kinderen van een boer en zijn vrouw uit de omgeving van Gorinchem, mij het volgende. Hij had dus veel oudere broers en zussen, waarvan er een aantal getrouwd waren. Een ouder stelletje van zijn familie wist niet hoe ze zich konden voortplanten. Zij gingen beurtelings op elkaars stoelen zitten en wachtten af of dit resultaat gaf.

***

Omstreeks 1950 zat ik op de kleuterschool Het Volle Leven op de Rijslag in Scheveningen, niet ver van de Badkapel. Een omgeving met veel gras en een klein badje. Bij de lagere school daar vlakbij liepen ook geitjes en kippen rond. Wij kinderen pakten de huisjesslakken op uit het gras en zongen ze toe "Slak, slak, kom eens uit je huisje" en herhaalden dat soms 15 tot 20 minuten tot de slak uit zijn huisje kwam. Daarna zetten we ze twee aan twee weer in het gras

om ze tegen elkaar te laten racen. Dan gingen we toen minuten wat anders doen en kwamen dan terug om te kijken welke slak gewonnen had. Een soort voorbereiding op de paardenraces.

***

Ik speelde vaak in de duinen ten noorden van Scheveningen. Ik stond vlak bij het Zwarte Pad op het punt over een hekje met prikkeldraad te klimmen. Daar stond opeens een politieagent (een bink) naast me. Ik vroeg hem wat er gebeurd zou zijn als hij mij betrapt had. "Dan had je een bekeuring gekregen." "Hoe had die bekeuring er dan uit gezien?" vroeg ik. "Dan had je het Wetboek van Strafrecht moeten overschrijven", zei hij. "Hoe dik is dat?" Hij deed zijn handen heel ver uit elkaar.

***

Al vroeg in mijn leven gingen wij, vader en moeder en twee zoons, vier weken op vakantie naar de bergen: de Alpen, de Vogezen, de Jura. Al deze bergen stonden vol met koeien. Mijn broer had mij wijsgemaakt dat bergkoeien twee korte en twee lange poten hadden om het grazen te vergemakkelijken op de schuine bergen. Lang heb ik nog geprobeerd te zien of die korte poten twee aan één kant zaten of twee voor of twee achter.

***

In de Papestraat was vroeger een winkel "1000 jaar muziek". De eigenaar was een oude heer, een fijnproever, die samen met zijn dochter in de zaak stond. Ik ging er heen met mijn moeder om een grammofonplaat te kopen voor mijn vader. Ik zei: "We willen graag een plaat kopen, een beetje van alles wat, een soort potpourri". Mijn moeder maakte het nog erger door hier aan toe te voegen: "Een soort paardendeun".

***

Op de lagere school is al geprobeerd of ik aanleg had voor toneelspelen, maar ik was natuurlijk één van de velen.

Ik herinner me dat ik engeltje was, te midden van een grote groep die probeerde hetzelfde te doen geloven. Ik had vleugeltjes en samen moesten we op een bepaald moment tevoorschijn komen en het toneel op lopen.

Toen ik wat ouder was, werd ik onderdeel van een wat ingewikkelder toneelstuk. Een zekere Boudewijn speelde koning; hij woonde met zijn ouders in een groot huis dat alleen stond vlak bij de bosjes en vlak bij school. Wij speelden daar vaak tikkertje of verstopperje.

Bessel v.d. Kolk speelde minister, hij wilde later zendeling worden; en ik was hellebaardier, samen met een jongen die Berend Jan Voskamp heette.

De hellebaardjes moesten het tweede bedrijf opkomen en hadden een grote stok of lans met bovenin een soort bijl. Wij hadden allebei een korte broek aan. Ik leefde mij goed in in mijn rol maar vrij snel na onze opkomst begonnen de mensen in de zaal te lachen, kennelijk om mijn ernstige gezicht. Ook mijn collega hellebaardier begon om mij te lachen.

Ik hield mijn gezicht in de plooi, maar met moeite.

Toen het moment gekomen was om in actie te komen, dat was tijdens een discussie tussen de minister en de koning, greep ik met volle overtuiging de minister in zijn kraag of nekvel. Die riep heel hard "Au!". Ik riep: "In naam der wet, ik arresteer u." En daarna verdwenen we gedrieën in de coulissen. Het publiek brulde van het lachen.

Veel later in mijn leven heb ik twee keer geprobeerd om Zwarte Piet te spelen, maar dat was geen succes: ik was zo stijf als een plank en Zwarte Piet met een bril op droeg ook niet bij tot de geloofwaardigheid.

Zodoende beperk ik me liever tot de teksten.

***

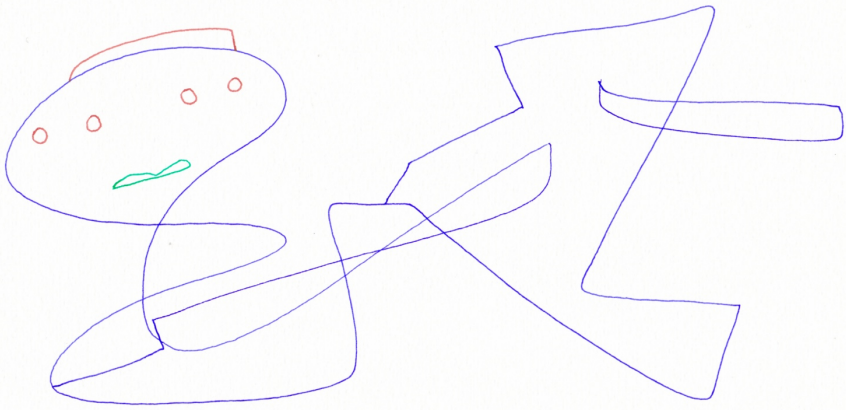
Mijn moeder zei vroeger: "Het schip van de familie Piket bestaat uit een kapitein, een stuurvrouw en twee passagiers."

***

Ik vroeg mijn vader wat hij van het Christelijk geloof vond.

Hij antwoordde: "Ach, waarom zou je er over nadenken, er valt toch niets te bewijzen."

Mijn moeder was geblokkeerd geraakt door buurvrouw tante Corrie, die tegen haar zei: "Jij komt niet in de hemel, want jij bent niet gedoopt." Dat is chantage. Daarna zaten allerlei meningen en teksten van boeken door elkaar in haar hoofd, ook het geloof in de Stille Kracht.

Peter Picket
10-1-2019